

дворъ бѣ посипанъ съ пѣсъкъ. На день Стефчо имаше по три часа. Той бѣше въ първия подготвителенъ класъ, кждето се учеше писане, четене, смѣтане, законбожи, история и география.

Този пжтъ първиятъ урокъ бѣше по законбожи. Учителтъ бавно се разхождаше изъ класната стая и изпитваше ученицитѣ. Той бѣше доволенъ и веселъ, защото всички ученици бѣха научили наизустъ първата заповѣдь.

— Слушай, Стефчо, — попита учителтъ изведнажъ — знаешъ ли ти, какво е това идолъ?

— Да! — отговори увѣрено Стефчо.

— Какъ се казватъ тия хора, които иматъ идоли?

— Езичници.

— Вѣрно, но не предполагашъ ли, че и у други хора може да има идоли?

— Не!

— Напримѣръ, у нѣкои отъ твоитѣ познати — съ мекъ гласъ продължи учителтъ.

Стефчо неволно се засмѣ, защото знаеше, че у нито единъ свой познатъ не ще намѣри идоли, съ голѣми глави и кжси звѣрски лапи, каквито ги знаеше отъ картинитѣ.

— Ами ти, да речемъ, нѣмашъ ли идолъ? — попита пакъ учителтъ.

— Не. Азъ нѣмамъ идолъ.

— Но, може би, да имашъ, Стефчо? Помисли си! Нима ти, нѣмашъ нѣщо, на което особено да се радвашъ, нѣщо, което да обичашъ повече отъ Бога? Помисли си добре, може би ще си спомнишъ?

— Нѣмамъ!

— Ами, напримѣръ, тази хубава картина?

— О, азъ на драго сърдце бихъ Ви я отстѣпилъ! — И безъ всѣкакво колебание, Стефчо даде на учителя картинката, която му бѣха подарили въ книжарницата.

— Но, кажи, Стефчо, — попита за последенъ пжтъ учителтъ — нима не обичашъ сладъкъ компотъ отъ ягоди и сушено грозде?

Стефчо замълча смутенъ. Все пакъ той надви себе си, надви и детскитѣ си желанія и каза на учителя си, че даже и компотъ отъ ягоди и сушено грозде не обича повече отъ Бога. Но въ душата на малкия ученикъ, като че остана нѣкаква борба. Той обичаше много компотъ!

Мина една недѣля. Въ училището достигнаха до четвър-